

Sprawy T-219/09 i T-326/09

Gabriele Albertini i in. i Brendan Donnelly

przeciwko

Parlamentowi Europejskiemu

Skarga o stwierdzenie nieważności — Uzupełniający system emerytalny posłów do
Parlamentu Europejskiego — Zmiana uzupełniającego systemu emerytalnego —
Akt o charakterze generalnym — Brak indywidualnego oddziaływania —
Niedopuszczalność

Postanowienie Sądu (czwarta izba) z dnia 15 grudnia 2010 r. II - 5938

Streszczenie postanowienia

1. *Skarga o stwierdzenie nieważności — Osoby fizyczne lub prawne — Akty dotyczące ich bezpośrednio i indywidualnie — Możliwość oparcia skargi wniesionej przed wejściem w życie traktatu z Lizbony na przepisie art. 263 akapit czwarty TFUE — Brak (art. 230 akapity czwarty, piąty WE; art. 263 akapit czwarty TFUE)*
2. *Skarga o stwierdzenie nieważności — Osoby fizyczne lub prawne — Akty dotyczące ich bezpośrednio i indywidualnie — Decyzja Parlamentu Europejskiego w sprawie zmiany przepisów dotyczących uzupełniającego systemu emerytalnego posłów — Skarga wniesiona przez posła — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność (art. 230 akapit czwarty WE)*

3. *Skarga o stwierdzenie nieważności — Osoby fizyczne lub prawne — Akty dotyczące ich bezpośrednio i indywidualnie — Wykładnia contra legem wymogu, by dany akt dotyczył tych osób indywidualnie — Niedopuszczalność*
(art. 230 akapit czwarty WE)

1. Kwestia dopuszczalności skargi podlega rozstrzygnięciu na podstawie norm obowiązujących w dniu wniesienia skargi, a spełnienie przesłanek dopuszczalności skargi należy oceniać na chwilę wniesienia skargi, tj. złożenia odpowiedniego wniosku. Stąd też dopuszczalność skargi wniesionej przed wejściem w życie traktatu FUE, tj. przed dniem 1 grudnia 2009 r., należy oceniać na podstawie art. 230 WE, a nie na podstawie art. 263 TFUE.

(por. pkt 39)

2. Aby dany akt o charakterze generalnym dotyczył osoby fizycznej lub prawnej indywidualnie, jest wymagane, by miał on wpływ na sytuację tej osoby ze względu na szczególne dla niej cechy charakterystyczne lub na sytuację faktyczną, która odróżnia ją od wszelkich innych osób.

Tymczasem fakt, iż decyzja prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 1 kwietnia 2009 r. w sprawie zmiany przepisów dotyczących uzupełniającego (dobrowolnego) systemu emerytalnego, znajdujących się w załączniku VIII do Przepisów dotyczących zwrotu kosztów oraz diet posłów do Parlamentu, ma wpływ na prawa, które zainteresowani będą mogli rościć sobie w przyszłości z tytułu przynależności do uzupełniającego funduszu emerytalnego, nie może ich indywidualizować w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE w stosunku do jakiegokolwiek innego podmiotu, gdyż znajdują się oni w obiektywnie określonej sytuacji porównywalnej z sytuacją każdego innego posła należącego do wspomnianego funduszu emerytalnego.

Wprawdzie fakt, iż na podstawie przepisów szczególnych instytucja wspólnotowa ma obowiązek uwzględnić skutki aktu prawnego, który zamierza przyjąć, w odniesieniu do sytuacji określonych jednostek, może te jednostki indywidualizować, jednakże w chwili wydania spornej decyzji nie istniał żaden przepis prawa wspólnotowego nakładający na

prezydium obowiązek brania pod uwagę szczególnej sytuacji zainteresowanych.

wspólnotowym organom sądowym przez traktat.

(por. pkt 45, 46, 48, 49)

3. Zgodnie z systemem kontroli zgodności z prawem ustanowionym w traktacie osoba fizyczna lub prawna może wnieść skargę na rozporządzenie tylko wówczas, gdy rozporządzenie dotyczy jej nie tylko bezpośrednio, lecz również indywidualnie. Wprawdzie przesłankę tę należy poddać wykładni w świetle zasady skutecznej ochrony sądowej z uwzględnieniem różnorodnych okoliczności, które mogą indywidualizować skarżącego, lecz taka wykładnia nie może prowadzić do pominięcia tego wymogu, wyraźnie przewidzianego w traktacie, bez przekroczenia granic kompetencji przyznanych

Podobnie stosowanie zasad prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości i ekonomiki postępowania nie może uzasadniać stwierdzenia dopuszczalności skargi, która nie spełnia przesłanek dopuszczalności określonych w art. 230 akapit czwarty WE, gdyż w przeciwnym razie przekroczone by zostały kompetencje przyznane sądom Unii w traktacie. Żadna z omawianych zasad nie może bowiem stanowić podstawy dla odstępstwa od określonego w traktacie zakresu kompetencji przyznanego tym sądom.

(por. pkt 52, 54)